

Cicatrici

Aldivan Teixeira Torres

Aldivan Teixeira Torres

Cicatrici

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=57160571

Cicatrici:

ISBN 9788835401599

Аннотация

„Cu toții purtăm semne importante de durere și dezamăgire lăsate de evenimentele vieții. Mulți se întreabă cum să le acopere. Cicatrici este o carte dar în același timp le răspunde cele mai tulburătoare întrebări. Este recomandată mai ales celor care încă nu au găsit drumul spre fericire.”

Содержание

Dedicații și Mulțumiri	6
Introducere	7
Capitolul 1 Întoarcerea	8
Capitolul 2 Drumul spre Catimbau	17
Capitolul 3 Traseul Piatra Câinelui și Turnurile	24
Конец ознакомительного фрагмента.	25

Aldivan Teixeira Torres

Cicatrici

"Cicatrici"

Aldivan Teixeira Torres

De: Aldivan Teixeira Torres

©2018-Aldivan Teixeira Torres

Toate drepturile rezervate.

E-mail: aldivanvid@hotmail.com

Traducător Portugheză – Engleză: Jose Osorio

Traducător Engleză – Română: Nicoleta Nagy

Această carte, inclusiv toate componentele ei, este protejată de dreptul de autor și nu poate fi copiată, vândută sau transferată fără permisiunea autorului.

Despre autor: Aldivan Teixeira Torres, născut în Arcoverde, Brazilia, a scris seriile „Clarvăzătorul” și „Fiii lumini”, poezie și scenarii. Cariera sa literară a început la sfârșitul anului 2011

când a publicat primul său roman de dragoste „Forțe Opuse – Misterul Peșterii”. După o pauză neprevăzută și-a reluat pasiunea de a scrie în a doua jumătate a anului 2013. De atunci a scris fără întrerupere. Speră să contribuie prin lucrările sale culturilor Pernambuco și Braziliene și să stârnească plăcerea de a citi în cei care nu au încă această deprindere. Mottoul lui este „Pentru literatură, egalitate, fraternitate, dreptate, demnitate și onoarea ființei umane pentru totdeauna”.

Dedicații și Mulțumiri

Dedic această lucrare tuturor celor care trăiesc viața în cel mai bun mod posibil. Cu toții avem parte de nenorociri, cădem în suferință, păcătuim, ne luptăm, ne dăm bătăuți sau continuăm. Ceea ce ne deosebește unii de alții este modul în care le confruntăm. Viața trebuie trăită oricum, și dacă tot suntem pe această navă numită Pământ, haideți să o transformăm într-o experiență de reflecție, plăcere și vindecare. Trebuie să ne vindecăm inevitabilele „Cicatrici”.

Mulțumesc tatălui meu spiritual, familiei, prietenilor, colegilor de servicii, cunoscuților, rudelor, vecinilor, compatrioților, iubitorilor mei cititori și tuturor celor care încurajează cititul. Haideți să facem țara carnavalului și a fotbalului și o țară de cultură. Haideți să apreciem literatura braziliană atât de plină de talent.

„Eliberează-mă, oh Doamne, repede, Doamne, ajută-mă! Fă ca cei care încercă să-mi ia viața să se rușineze și frustreze. Fă ca cei care îmi doresc ghinionul, să se retragă cu uimire. Să se retragă, plini de rușine cei care spun: Oh! Oh! Fă ca toți cei care te caută să se bucure și să fie fericiți; și cei care își doresc mântuirea să repete neîncetat: Dumnezeu este mare! Cât despre mine, sărac și nevoiaș, vino repede, oh Doamne! Tu ești ajutorul meu, Mântuitorul meu, Doamne, nu întârzia!”

(Psalmul 70(69))

Introducere

„Cicatrici” este o carte destinată tuturor muritorilor. Pe durata aventurii, este posibil să vă regăsiți în dificultățile caracterelor și să vă schimbați direcția vieții prin intermediul lecțiilor lor.

Sper să puteți reflecta și să vă reîncepeți viața cu adevărat. Pentru că nu trebuie să permitem „Cicatricilor” și temerilor să preia controlul existenței noastre, dar să avem o atitudine pro activă în viață. Savurați lectura și sper din tot sufletul că veți beneficia foarte mult de ea.

Capitolul 1 Întoarcerea

Clarvăzătorul s-a întors. După o lungă și intensă călătorie alături de arhangheli, Renato și treisprezece persoane incredibile, este din nou acasă. Încetul cu încetul, își reia rutina normală: lucrul la serviciile publice, călătoriile constantele în și afară din oraș, legătura cu familia, vecinii și cititorii. Pentru a scrie are nevoie de dedicație, promovare, persistentă și multă credință. Într-un final, este complet cufundat într-un persistent „Eu sunt” zi de zi. Cu toate acestea, este conștient că poate progresa și mai mult așa că decide să continue.

Într-una din zile ceva important se întâmplă.

Clarvăzătorul era în Arcoverde, aproape de cartierul de afaceri, când a fost abordat de un om aparent în nevoie. I-a spus că e din Sertania – PE și că mama lui este grav bolnavă la spital regional al orașului. Nu avea bani nici să aibă grijă de ea și nici măcar să ceară ajutor de la rudele de acasă. I-a cerut ajutor în numele Domnului, căci nu avea nici speranță nici mântuire.

Din milă pentru dificultatea omului și atins până în adâncul sufletului de situația lui, Aldivan a decis să-l ajute. A scos câteva bancnote din portofel și i le-a dat spunând: „Du-te și-ți ajută mama, cumpără mâncare și du-te acasă.” Zâmbind, omul a pus banii în buzunar, fără măcar să mulțumească și a dispărut în mulțime. Aldivan a rămas acolo singur.

Amuzant este ceea ce s-a întâmplat după aceea. După fapta

bună, a continuat să meargă de-a lungul bulevardului principal al orașului, colonel Antonio Japiassu, și după cinci minute, ceva spectacular i s-a întâmplat. I-a zărit pe cei doi maeștrii și buni prieteni din aventura anterioară a seriei „Fiii luminii”. Cu rucsacii în spate mâncau un sandwich de la magazinul din colț. S-a apropiat și înainte de a îi putea surprinde l-au observat. Salutări și îmbrățișări au urmat. Bucuria reuniunii era evidentă. Inevitabil, conversația începu:

– Emmanuel, Messias, cât mă bucur să vă văd. Cât timp a trecut? Ce mai faceți? (Întrebă Aldivan)

– Sunt bine, maestre. Ca de obicei. (Emmanuel)

– Da. Și cum te-ai simțit ajutând omul acela? (Messias)

– M-am simțit bine. Când ajutăm ne simțim foarte bine. Caritatea este o modalitate de a răscumpăra greșelile ființei umane. (Aldivan).

– Știu, știu! Și în cazul în care omul te-a păcălit, ești supărat pe el? (Messias)

– Nici măcar nu m-am gândit la această posibilitate. Ceea ce contează este fapta mea. Dacă a mințit sau nu, este responsabilitatea lui. Mulți oameni nu ajută din frică. Frica, de multe ori, de asemenea, îi face să renunțe, să se izoleze, să se simtă incapabili. Eu, cu toate acestea, spun: Iubește și ajută-ți aproapele, pentru că această atitudine poate schimba viața multor oameni. (Clarvăzătorul)

– Este ceea ce am vrut să aud, maestre. Mulțumesc Tatălui că te-a scos în calea noastră. Lumina ta ne dă o viață plină, și cred că și restul lumii merită să fie, de asemenea, iluminat de ea. (Messias Escapuleto)

– Sunt de acord. De când ți-am salvat viața, am înțeles importanța ei. Of, ce dor mi-a fost de tine. (Emmanuel Melkin Escapuleto)

– Și mie de voi. Ați fost niște îngeri care odată intrați în viața mea mi-ați transformat-o. Ce faceți aici în oraș? (Aldivan)

– Ne îndreptăm spre stația de autobuz. Un bun prieten are necazuri și o să încercăm să-l ajutăm să se pună pe picioare. (Messias)

– Vrei să ni te alături, fiu al lui Dumnezeu? Poate că prezența ta îl va ajuta să se simtă mai bine? (Emmanuel)

– Unde mergeți? Pentru cât timp? (fiul lui Dumnezeu).

– Mergem la Buíque. (Messias)

– Pentru o perioadă nedeterminată de timp. (Adăugă Emmanuel)

– A, da! Îmi place Buíque. Așteptați puțin. (Aldivan)

Aldivan, care avea hainele șifonate, părul ciufulit și ochelari de soare se îndepărtează de ei și dă un telefon. Îi cere permisiunea șefului să-și ia liber, pretinzând o mare urgență. Impresionat, șeful îi dă permisiunea. După care, își sună familia pentru a-i informa cu privire la o călătorie de lucru, subliniind că va fi pe o durată nedeterminată de timp. În ciuda uimirii familia îl crede. Bine. Acum este liber să își îndeplinească misiunea, să ajute o persoană să-și restabilească visele profunde. „Clarvăzătorul” era din nou în acțiune, de data aceasta cu prietenii săi italieni Emanuel și Messias din seria „Fiii luminii”.

Odată terminate telefoanele se întoarce la prietenii lui și

cu toții pleacă spre destinația menționată. Cei trei merg pe bulevard, cotesc, trec de catedrala izbăvirii, un supermarket, trec prin cartierul de afaceri al orașului și mai cotesc odată. Stația centrală din Arcoverde, capitala văgăunei Pernanbuce, era acum la aproximativ o sută de metri în fața lor.

Stimații noștri prieteni parcurg această ultimă parte cu entuziasm și dedicație. În acest moment, sentimentul predominant este unul de anxietate, nervozitate, dorință de noi aventuri, frica de necunoscut și de imprevizibil. Ca prin minune, păraseau rutina zilnică, care pentru fiul lui Dumnezeu consta de fapt în deplasarea între muncă și casă, iar pentru ceilalți viața liniștită în Jeritacó-Ibimirim – PE, un sat pierdut într-o văgăună din Nord-Est, caracterizată de o secetă constantă și uitată de majoritatea autorităților.

Ajunși la destinație, se duc în stația autobuzului de Buíque. Localitatea este aproape și industria și comerțul ei sunt strâns legate de Arcoverde așadar mișcarea de oameni este constantă la orice oră. Așa că nu așteptară prea mult și vehiculul (o fiară argintie de douăsprezece locuri) parcă.

Odată plecat, vehiculul ajunge rapid în centrul orașului, Saint Christopher și alte cartiere. După ce ajung la a treia rampă a orașului, traversează autostrada BR 232 și ajung pe cealaltă parte la autostrada PE 270. Pe parcursul drumului, profită să se relaxeze și reflectă la ultimele evenimente.

Din punctul de vedere al clarvăzătorului, era clar o aventură cu apostolii în care va descoperi o parte frumoasă a statului.

Va predica despre Tatăl său și îi va învăța cum să-și trezească „Eul” interior. Fiii luminii, Messias Escapuleto, tatăl, și Emanuel Melkin Escapuleto, fiul, plănuiau de mult o reuniune cu iubitul lor maestru fără ca el să bănuiască. După cum se spune, totul la timpul său.

Acum, iată-i, cei trei reuniți, nerăbdători să se întâlnească cu cineva care avea nevoie de ajutor. În cazul fiului lui Dumnezeu, el deja ajutase multe persoane: Christine, Claudio, Clodoaldo, Phillipe Andrews, agricultorul, fetița umilă pe care o cunoscuse la serviciile sociale, cerșetorul și mulți alții. Fiecare dintre ei avea o poveste tragică și au fost mângâiați în brațele lui. El va repeta mereu acest gest.

Acesta era minunatul fiu al lui Dumnezeu, un om bun, umil, demn, calm, credincios, capabil, un vizionar fără pre-concepții sau discriminări. Împreună cu tovarășii săi de aventură, fiii luminii, sperau să transforme multe vieți.

Își continuară traseul pe autostrada PE 270, cu această siguranță în minte. Au trecut prin multe locuri, sate, marea majoritate gri. Buíque, este un județ enorm cu multe minuni naturale.

Un loc perfect pentru o aventură. Această nouă etapă cu siguranță va fi plină de surprize, surprize pe care Emanuel și Messias intenționau să le poarte mereu în suflet. Să vedem ce se întâmplă.

După un timp, călătoria se termină și imediat ce au intrat în oraș au cerut să coboare. Au plătit șoferul, s-au dat jos și au

intrat în orașul calm. S-au oprit în fața ușii casei a treia pe partea dreaptă a primei străzi. O casă contemporană, de mărime medie, cu o cameră de zi, doua dormitoare, baie și bucătărie.

Bat la ușă ușor și aud sunetul pașilor apropiindu-se. Ușa se deschide și apare un bărbat înalt, slăbuț, de aproximativ patruzeci de ani, cu părul negru, ochi căprui și caracteristicile unei frumuseți medii. Își întâmpină prietenii cu un zâmbet, îi aruncă clarvăzătorului o privire suspicioasă, și spuse:

– Bine ați venit venit! Cine este tânărul care vă însoțește?

– Acesta este partenerul nostru de aventură, Aldivan Teixeira Torres, scriitor recunoscut în întreaga lume. (Emanuel a explicat)

– Tadeu, el ne este de asemenea „Maestru al luminii”. (Messias)

– Caramba! Scriitor și maestru. Felicitări. (Tadeu Barbosa)

– Vă mulțumesc. Am o mare misiune pe care o pot realiza doar cu colaborarea voastră. (Clarvăzătorul)

– Bine, intrați și faceți-vă comozi. (Tadeu)

Acceptând invitația, cei trei au intrat în umila reședință, Și s-au așezat pe canapeaua din camera de zi, care era prima cameră. Deasupra canapelei atârna tabloul unei oi, iar pe partea dreaptă era un raft de metal simplu cu un televizor și un radio cu baterii. Începură o conversație relaxată.

– Ce bine că ați sosit. Viața mea a decăzut într-o rutină plictisitoare din care nu pot ieși. (Tadeu)

– Am primit scrisoarea ta și de îndată ce am citit-o, am

vorbim cu fiul meu și împreună am decis să venim să te ajutăm.
Pentru asta sunt prietenii. (Messias Escapuleto)

– Da. Vom fi alături de tine întotdeauna. (Emanuel)

– Iar eu am venit să te cunosc și de asemenea să te ajut.
(fiul lui Dumnezeu)

– Vă mulțumesc. Și, ce e nou cu voi? (Tadeu)

– Momentan, trăiesc din pensie și stau acasă. (Messias)

– Eu lucrez pe câmp și fac alte servicii mici. Cu banii,
ajut în casă și ies la sfârșit de săptămână. Sunt destul de bine.
(Emanuel Melkin Escapuleto)

– Lucrez ca funcționar public și scriitor și le fac pe
ambele cu plăcere. Pe plan personal, nu sunt încă complet
realizat. (Clarvăzătorul)

– Ești foarte bine. Din viața mea, practic, nu a mai rămas
nimic. Dea lungul timpului, am acumulat numai nenorociri.
Sunt „cicatrici”, care s-au acumulat și de care nu mai pot
scăpa. (Mărturisi Tadeau)

– De aceea l-am adus pe fiul lui Dumnezeu cu noi. El
este cu siguranță capabil să-ți schimbe situația. (Messias)

– Cum? (Tadeu)

– Explică-i, maestre. (Emanuel)

– Sunt ceea ce sunt. În măreția lui, Tatăl m-a desemnat
să ajut păcătoșii amărâți. Pot să văd, să simt și să înțeleg
problemele și să vă ajut să vă schimbați viitorul. Este
suficient să credeți. (Aldivan)

Tadeu a rămas stupefiat.

– Cum îmi poți schimba viitorul?

Cu timpului, datorită eșecurilor constante își pierduse complet

încrederea în Dumnezeu și oameni. Cu toate acestea, avea încredere absolută în prietenii lui Emanuel și Mesia, și dacă ei îl aduseseră cu siguranță aveau un motiv întemeiat. Cine știe dacă un mare miracol era posibil sau nu?

– Îți acord o șansă. Care este pasul următor? (Tadeu)

– Să te întâlnești cu Dumnezeu. Ai auzit de Catimbau? (Aldivan)

– Cunosc satul, dar nu am fost niciodată în parc. (Spuse Tadeu)

– Foarte bine. Catimbau este locul perfect pentru planurile mele. (Aldivan)

– O idee excelentă, maestre. (Messias)

– Suntem de acord. (Emanuel)

– Foarte bine. Să pregătim rucsacii. Plecăm după-amiază. Tadeu, o să am nevoie de niște haine de la tine. (Aldivan)

– Nici o problemă. Am haine suficiente pentru toată lumea. (Tadeu)

– Excelent. Să începem! (Clarvăzătorul)

Au mers în dormitor și au pregătit tot ceea ce era necesar pentru călătorie. Haine, un cort gonflabil, cărți, un radio, loțiune de soare, un ceas și mâncare. După care, au pregătit masa de prânz. Au împărțit sarcinile: Aldivan și Tadeu au pregătit ingredientele, iar Messias și Emanuel au gătit. Două ore mai târziu efortul colectiv a rezultat în bucate delicioase. Se așezară la masa micuță și începură să mănânce, alternând tăcerea cu mici conversații. Atmosfera este plăcută și deschide noi perspective

în inimile celor patru.

Treizeci de minute mai târziu, termină de mâncat, și se ocupă de ultimele detalii ale excursiei. În sfârșit sunt gata și ies din casă. Către noi provocări!

Merg câteva sute de metri, traversează centrul și se opresc în piața principală. Tadeu Barbosa cunoaște orașul foarte bine și deja a contactat un șofer de taxi de încredere, care era oprit cu Fiatul lui Uno pe partea dreaptă a pieței.

– Domnule Fabricio Toledo, ne puteți duce la Catimbau?
(Tadeu)

– Desigur, frate. Pe tine și acești trei oameni? (Fabricio)

– Da. Ei sunt prietenii mei Aldivan, Emanuel și Messias.

(Tadeu)

– Încântat de cunoștință. Sunt dispus să vă duc pentru cincizeci de dolari. E bine? (Fabricio)

– Mi se pare bine. Voi ce părere aveți, prieteni ? (Tadeu)

– Este bine și pentru mine. (Clarvăzătorul)

– Excelent. (Messias)

– Să mergem atunci! (Emanuel Melkin Escapuleto)

Intrară în mașină. Șoferul se suie și el și începu călătoria. Catimbau desigur le rezerva mari surprize. Să mergem cu ei, cititori!

Capitolul 2 Drumul spre Catimbau

Începe o călătorie care promite multe emoții. Ies de pe drumul asfaltat și intră pe un drum de țară plin de hârtoape. În afară de asta totul este grozav: aerul curat, munții, fermele, rocile și pădurea faceau acest loc unic. Fără îndoială, unul dintre cele mai frumoase locuri din lume.

Starea mentală a prietenilor noștri oscila de la entuziasm la nervozitate. Ce pregătea fiul lui Dumnezeu pentru ei? Ce planuri avea cu excursia la Catimbau? Misterul părea imens. Cu toate acestea, nu aveau curajul să-l întrebe. Preferau să trăiască magia fiecărui moment, ca și cum ar fi fost ultimul, nădăjduind că în timp vor avea toate răspunsurile necesare. Cel puțin așa sperau.

Au avansat într-un ritm constant, și pe la jumătatea drumului, au rugat șoferul să se oprească ca să facă câteva fotografii. Obiectivul era să păstreze aceste amintiri pentru a le arăta familiei, copiilor, nepoților și strănepoților. În cele din urmă, vor fi mândri să spună: Am fost aici pentru un scurt timp.

Zece minute mai târziu, s-au întors la mașină și și-au continuat călătoria. Șoferul mării viteza acum că drum era mai bun. Au făcut ultimii șase kilometri în doar zece minute și au ajuns la Catimbau, un cătun pierdut în imensul și sălbaticul Pernanbuco. Taxiul îi lasă la asociația locală de ghizi, unde angajară unul pentru a-i călăuzi în parc. Își iau la revedere de la Fabricio, păstrându-i numărul de telefon pentru a-l putea contacta mai

târziu.

Discută cu ghidul și planifică itinerariul și închiriază un camion mic cu care să meargă până la intrarea în parc. Totul este gata. Ghidul, care va fi și șoferul este Paulo Lacerda. Extazul își atinge apogeul iar turiștii sunt uimiți chiar și înainte de a ajunge la sanctuarul ecologic.

Ajungând la punctul cel mai apropiat până la care se poate conduce, pornesc energici pe jos. Merg pe o potecă îngustă, plină de obstacole: urcușuri și coborâșuri dificile, spini și ghimpi periculoși ai teritoriului numit "Chapadão".

După aproximativ două ore de mers, se opresc și eliberează terenul într-o poiană pentru a pune cortul și a se odihni un timp. Mai târziu, caută lemne, fac focul și încep să pregătească o cină simplă, supă de ceapă. Direct sau indirect, se implică cu toți în proces și de îndată ce mâncarea e gata, se hrănesc cu entuziasm. Nu sunt tocmai comozi, dar nimeni nu se plânge. Catimbau le servește ca o eliberare a frustrărilor personale, și le oferă oportunitatea de a ieși din rutina lor monotonă. Faptul că se aflau acolo, în mijlocul pădurii, în sânul mamei naturi, era mai minunat decât dacă ar fi câștigat un premiu. Era un privilegiu pe care nu mulți îl aveau.

Odată ce terminară de mâncat, clarvăzătorul se ridică și începu să vorbească:

– Dragii mei prieteni, ghidat de experiența mea de viață, am selectat câteva puncte importante de discuție în acest sanctuar. V-am adus aici exact în ideea de a absorbi aceste

cunoștințe atât de necesare. Ce probleme aveți?

– Experiența mea de viață este haosul. Deci, trebuie să învăț. (Tadeu Barbosa)

– Ultima dată, eu am fost maestrul, dar acum rolul este al tău. (Messias)

– Tu ești stăpânul luminii. Ai toate calitățile să predici. (Emanuel)

– Sunt un străin în cuib, dar voi asculta învățăturile tale. (Paulo Lacerda)

– Vă mulțumesc tuturor. Tema pe care vreau să o discutăm se referă la fundația oferită de familie. M-am născut într-o familie umilă, fiu de fermieri și cum părinții mei au crescut la granița de nord-est a Braziliei, au primit o educație rigidă de la părinți, inclusiv bătaii frecvente, muncă infantilă, sărăcie și discriminare. Absorbind aceste valori au acționat în același mod cu mine, ceea ce mi-a cauzat multă frustrare, tristețe, distanță și neînțelegere. Nu mi se pare corect acest tip de comportament și mi-am promis să nu-l perpetuez dacă mă căsătoresc. Pentru voi cum a fost și ce părere aveți despre cum ați fost tratați? (Clarvăzătorul)

– Sunt originar din Sicilia, Italia, și pe vremea mea, comportamentul familiei a fost similar cu ceea ce tocmai ai descris. Am fost șapte frați și ne-a lipsit mâncarea. Părinții mei au fost absenți și asta a cauzat diferite situații. De multe ori, frații mai mari îi băteau pe cei mai mici, iar părinții noștri nici măcar nu știau sau pretindeau că nu știu. Odată ajunși în Brazilia, fiecare și-a croit drumul lui, bunicii și părinții au murit, iar noi copiii ne-am construit propriile familii. Datorită acestui fapt am acordat prioritate dreptății,

egalității și păcii în familia mea. (Spuse Messias Escapuleto)

– Slavă Domnului, eu și tatăl meu suntem fericiți în unitatea familiei noastre. După cum a menționat, pe vremea lui, lucrurile erau altfel, Dar cu toate acestea, chiar și în zilele noastre, există familii problematice. (Emanuel Melkin Escapuleto)

– Tatăl meu a fost foarte sever. A trebuit să încep să lucrez devreme și nu am putut merge la școală. Am crescut fără nici o educație, mâncând lemn, piatră, praf și târând șerpi. Așa că, fi fericit prietene pentru oportunitatea de a avea o educație și de a fi omul care ești astăzi. (spuse Paulo Lacerda)

– Paulo are dreptate, Aldivan. Viața mea a fost mult mai complicată decât a ta și chiar și așa am supraviețuit. Așa că trebuie să te simți binecuvântat. (Tadeu Barbosa)

– Vă înțeleg pe toți și mă înțeleg și pe mine. Familia este prima comunitate în care participăm și aici este unde învățăm cum să împărțim, cum să comunicăm și cum să interacționăm. Dar, mereu există suferință, pentru că familia perfectă nu există. Ceea ce încerc să vă transmit vouă și publicului, însă, este că aveți dreptul să alegeți. Noi nu suntem părinții noștri și nici nu trebuie să le urmăm exemplul pentru că sunt ființe imperfecte. Cei pe care trebuie să-i urmăm sunt Yahweh și fiul său, Isus Hristos, care și-au lăsat poruncile pe Pământ. Urmându-le, putem atinge perfecțiunea și obține rezultatele dorite în orice domeniu. Binecuvântat fie Tatăl nostru! (Aldivan)

– Amin! (Ceilalți)

– Să vorbim acum despre probleme moderne. Pentru voi,

ce este familia în zilele noastre și care îi este importanța prin prisma experiențele voastre? (Aldivan)

– Să comparăm familia din prezent cu una din trecut, este un lucru imposibil. În trecut, copiii își respectau și temeau părinții mai mult. În prezent, progresul a distrus conceptul de familie. (Messias Escapuleto)

– De asemenea, familiile rurale sunt diferite față de familiile din orașe, ca să nu mai vorbim de diversele straturi sociale. (Spuse Emanuel)

– Familia mea este ca oricare alta, cu probleme, neînțelegeri și acorduri. Slavă Domnului că nu am urmat calea părinților mei și copiii mei pot studia. (spuse Paulo Lacerda)

– Nu vreau să vorbesc despre asta. Este o „cicatrice”, care încă doare foarte mult. (Tadeu Barbosa)

– De ce, prietene? Cu ce te pot ajuta? (Clarvăzătorul)

– Nu vreau să vorbesc despre asta acum. Vreau să te cunosc mai bine și da, poate mă poți ajuta. (Tadeu)

– Te înțeleg pe deplin. Nici o problemă, aștept momentul potrivit. (Clarvăzătorul)

– Îți mulțumesc foarte mult. (Tadeu)

– Nici o problemă. Foarte bine. Atât. Să ne bucurăm de restul serii. (Clarvăzătorul)

– Bine. (Ceilalți)

Cu cât noaptea progresa cu atât și frigul creștea. Exploratorii se adunară în jurul focului să se încălzească și să mai vorbească puțin. Acolo, pe acea bucățică de pământ, fiecare profită să absoarbă învățăturile mamei pământ și ale fiului lui Dumnezeu.

Cel mai grav caz era al lui Tadeu, care avea „cicatrici” adânci, care încă nu se vindecaseră, dar nu era o excepție. Și Messias Escapuleto, Emanuel Melkin Escapuleto, Paulo Lacerda și chiar maestrul luminii însuși suferiseră în viață. Singura diferență era că cel din urmă, a fost capabil de a o depăși și de a-și continua viața. „Clarvăzătorul” era un caz rar dispus să învețe și să-și asculte superiorii, subordonații și prietenii. Asta servea drept un exemplu foarte important pentru omenire în general.

Pe lângă scopul de a învăța și de a fi o aventură, călătoria aceasta era o mare oportunitate de a ieși din monotonia vieții. De câte ori nu ne-am plictisit sau nu am intrat într-o depresie profundă pentru simplul fapt că repetăm aceeași rutină? De fiecare dată când ajungem în acest punct, cel mai bun lucru pe care îl putem face este să facem o schimbare drastică: să vorbim, să ne plimbăm, să învățăm lucruri noi, să ne uităm la televizor, să mergem la cinematograful, să citim o carte, sunt doar câteva din lucrurile pe care le putem face pentru a ne schimba rutina. Creierul nostru are nevoie de fluctuație constantă între diversele activități plăcute ale vieții. Conștienți de acest lucru, ei profită și se bucură de restul serii în cel mai bun mod posibil. Mai târziu, fac un program de rotație pentru a face de pază cu atâtea animale sălbatice. Funcționează în felul următor: unul rămâne de veghe pe o anumită perioadă de timp, ceilalți dorm, și fac cu rândul.

Totul era clar. La orele douăzeci și două, patru se duc la culcare și unul rămâne de veghe. Două ore mai târziu, următorul îl înlocuiește și așa mai departe. Singurul exclus de la această

sarcină este liderul grupului. Din motive evidente, el trebuie să fie odihnit pentru a face față următoarelor zile în pădure. Deci, noaptea și zorii au trecut și în cele din urmă este dimineață.

Capitolul 3 Traseul Piatra Câinelui și Turnurile

Turiștii noștri se trezesc foarte devreme și ies din cort întinzându-se. Următorul pas este să facă focul și să pregătească micul dejun, cartofi dulci și o oală de cafea tradițională.

Încep să mănânce iar soarele începe să strălucească din ce în ce mai puternic. Era o zi perfectă pentru o nouă aventură și noi descoperiri. Dar, din păcate îndoielile și grijile continuau să persiste și să le invadeze mințile. Care era oare planul fiul lui Dumnezeu de i-a adus în acel capăt al lumii?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.